

Hof van beroep
te Gent

9^e kamer

terechtzingting
van
20-04-2007

hypothecaire
inschrijving
neergelegd te Veurne
066-T-31.12.2003 09678
Totaal: € 88,15
De bewaarder, W.
Vermoesen

tussenarrest

BR

art. 198bis, 2^{de}
lid
van het decreet
van 18 mei 1999

OPDIT 17-11-2005 (12:21)
Kantoor van de
Grafisch-technische dienst
Van der Vliet
art. 230 tot 235 B

2005/AR/1404

in de zaak van:

De GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR,
bij het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap van de afdeling
Ruimtelijke Ordening voor de provincie West-Vlaanderen,
Werkhuisstraat 9 te 8000 Brugge,
woonstkeuze doende bij zijn raadsman hierna vermeld,

appellant,

hebbende als raadsman mr. BRONDERS Bart, advocaat te 8400
OOSTENDE, E. Beernaertstraat 106

tegen:

wonende te

geïntimeerde,

hebbende als raadsman mr. ASCRAWAT Rik, advocaat te 8630
VEURNE, Kaaiplaats 10

hebbende als raadsman mr. VANDEN BERGHE Frank, advocaat te
8500 KORTRIJK, Pres. Kennedypark 4a

velt het Hof het volgend arrest:

1. Het hof nam kennis van het bestreden vonnis d.d. 15 april 2005, gewezen door de 5A kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Veurne, waartegen tijdig en geldig hoger beroep werd ingesteld.

Het hof heeft de partijen, bij monde van hun raadslieden gehoord in openbare terechtzitting en in het Nederlands.

Zowel de door hen neergelegde conclusies als de overgelegde stukken werden ingezien.

2. De betwisting betreft, blijkens de synthesebesluiten van de partijen, de hoeve met aanhorigheden te (gekend op het kadaster te), sinds 1991 eigendom van de geïntimeerde alwaar op 21 februari 1996 werd vastgesteld dat wederrechtelijke verbouwingen werden uitgevoerd.

Na gedeeltelijke regularisatie (hangende dit geding) door de bestendige deputatie van de provincie West-Vlaanderen op 6 juli 2005, dienen thans, volgens de GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR nog steeds de volgende inbreuken te worden hersteld in de oorspronkelijke

staat:

- *het brengen van de put, met teelaarde, tot de omvang vergund op 23 april 1992 door het college van burgemeester en schepenen van de stad* ;
- *het slopen van de nieuwe achterbouw met plat dak.*

De zaak werd voor de eerste rechter gebracht door de GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR bij dagvaarding d.d. 19 december 2003 (*overgeschreven in het hypotheekkantoor te Veurne op 31 december 2003*).

De GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR heeft o.g.v. art. 151 juncto 149 § 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, gevorderd:

- de staking van het strijdige gebruik om zonder in het bezit te zijn van de voorafgaande en uitdrukkelijke vergunning op het voormelde perceel, verbouwingen en reliëfwijzigingen te hebben uitgevoerd;
- het herstel in de vorige toestand van o.m. de bouwwerken zoals hiervoor omschreven, binnen een termijn van 2 maanden te rekenen vanaf de betekening van het vonnis en onder de verbeurte van een dwangsom van 400,00 EUR per dag vertraging;
- de machtiging om, overeenkomstig art. 153 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, over te gaan tot de afbraak van de bedoelde bouwwerken, indien de geïntimeerde in gebreke blijft, dit alles op diens kosten;
- dat de verbeurte van de dwangsommen zal kunnen worden bewezen door alle middelen van recht en in ieder geval zal kunnen blijken uit de vaststellingen van de eerste daartoe aangezochte gerechtsdeurwaarder;
- dat de geïntimeerde zou worden verwezen in de gedingkosten.

3. De eerste rechter wees de vordering af als niet gegrond, met de verwijzing van de GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR in de nader bepaalde gedingkosten.

4. Met het hoger beroep beoogt de GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR dat de vordering, zoals

herleid, vooralsnog wordt toegekend, met de verwijzing van de geïntimeerde in de gedingkosten.

De geïntimeerde betwist *in hoofdorde* de gegrondheid van het hoger beroep.

Minstens vraagt hij dat, alvorens te oordelen, de volgende prejudiciële vraag aan het Arbitragehof wordt gesteld:

“Schendt artikel 146 derde en vierde lid van het decreet op de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 zoals gewijzigd bij decreet van 4 juni 2003 geïnterpreteerd in de zin dat onder “agrarische gebied met bijzonder waarde” ook begrepen worden de “landschappelijk waardevol agrarische gebieden”, het door de artikelen 10 en 11 van de Grondwet gewaarborgde gelijkheidsbeginsel doordat de strafsanctie voor het instandhouden van een inbreuk, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3° 6° en 7° wel geldt voor zover de werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen is in agrarisch gebied met bijzondere waarde, maar niet geldt voor werken, wijzigingen of strijdig gebruik die gelegen zijn in agrarisch gebied (zonder meer).”

In ondergeschikte orde vordert de appellant dat, alvorens te oordelen, de ingediende vordering voor advies wordt voorgelegd aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, zoals bedoeld in artikel 198bis, tweede lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

5. Betreffende de verjaring van de herstellvordering:

De kwestieuze stedenbouwkundige inbreuken werden vastgesteld bij processen-verbaal d.d. 21 februari 1996 en 24 september 2004 (*dossier/GSI, stukken 2 en 14*).

Op 13 maart 2003 werd door de GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR een herstellvordering ingeleid bij het parket te Veurne, dat de zaak zonder gevolg heeft geklasseerd omdat de redelijke termijn werd overschreden (brief d.d. 30 mei 2003, *dossier/GSI, stukken 5 en 6*).

Op 19 december 2003 werd er vervolgens voor de eerste rechter gedagvaard op basis van art. 149 § 1 *juncto* art. 151 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

De kwestieuze wederrechtelijke bouwwerken werden tot heden niet afgebroken. Er werd aangaande de in deze te weerhouden werken evenmin een regularisatievergunning verleend.

De kwestieuze werken/handelingen zijn niet gesitueerd in een algemeen of bijzonder plan van aanleg of in een verkaveling. Zij dienen dus getoetst aan de bepalingen van het gewestplan.

Het perceel is gelegen in *agrarisch landschappelijk waardevol gebied*, zoals bestemd volgens het gewestplan

vastgesteld bij koninklijk besluit van 5 februari 1979 (zie advies inzake bouwaanvraag van de gemachtigde ambtenaar d.d. 14 maart 2003 en 8 april 2005, *dossier/GSI stukken 8 en 13*).

In deze zone gelden de stedenbouwkundige voorschriften van art. 11.4.1. en 15.4.6.1. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen.

Deze voorschriften luiden als volgt:

- ***Agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfgelegenheden voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven. Gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt, mogen slechts opgericht op ten minste 300 m van een woongebied of op ten minste 100 m van een woonuitbreidingsgebied, tenzij het een woongebied met landelijk karakter betreft. De afstand van 300 en 100 m geldt evenwel niet in geval van uitbreiding van bestaande bedrijven. De overschakeling naar bosgebied is toegestaan overeenkomstig de bepalingen van artikel 35 van het Veldwetboek, betreffende de afbakening van de landbouw- en bosgebieden.***

- ***Landschappelijke waardevolle gebieden zijn gebieden waarvoor bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapontwikkeling te doen.***

Volgens art. 146, 3de lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (*invoeging bij art. 7 Decr. VI. Parl. 4 juni 2003 met ingang van 22 augustus*

2003, zelf gedeeltelijk vernietigd bij arrest Arbitragehof nr. 14/2005, 19 januari 2005) geldt de strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het 1ste lid van dat art. 146 onder 1°, 2°, 3°, 6° en 7° *niet* voor zover de werken, wijzigingen of het strijdige gebruik *niet* gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

Vraag is dan ook of er nog wel een herstelmaatregel kan worden bevolen wanneer een veroordeling wegens het voormelde instandhouden niet meer mogelijk is op grond van artikel 146, 3de lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Volgens deze bepaling geldt immers *geen* strafsanctie, *behoudens* in (oorspronkelijk) 3 gevallen die, na het arrest 14/2005 van het Arbitragehof van 19 januari 2005, zijn herleid tot *het enkele geval van instandhouding in ruimtelijk kwetsbaar gebied*.

Specifiek stelt zich dus de vraag of deze bepaling het strafbare karakter van de instandhouding, voor zover aan de negatief geformuleerde voorwaarde is voldaan, *opheft*, dan wel of deze bepaling een *strafuitsluitingsgrond* bevat.

Het verschil tussen de beide oplossingen is van bepalend belang. Immers, een strafuitsluitingsgrond doet enkel de strafvordering vervallen doch doet geen afbreuk aan de kwalificatie van de feiten als misdrijf.

Aldus zou de regelmatig ingestelde herstellvordering, gegrond op het (steeds voortdurende) instandhoudingsmisdrijf, niet kunnen vervallen zijn.

Over o.m. deze vraagstelling (weliswaar ruimer gesitueerd) werd reeds op omstandige wijze onderzoek verricht en advies verstrekt door procureur-generaal bij het Hof van Cassatie M. DE SWAEF (Cass., 13 december 2005, AR P.2005.0693.N en P.2005.0891.N).

Gelet op de hier gelijklopende vraagstelling kan het hof zich bij wijze van antwoord aansluiten bij deze bevindingen en die hier in de navolgende zin overnemen.

De vraagstelling is het gevolg van de tekst van art. 146 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Het instandhoudingsmisdrijf wordt er eerst, zoals voordien, zonder restrictie omschreven in het 1ste lid.

Pas daarna in het 3de lid wordt er bepaald dat "de strafsanctie" in bepaalde gevallen "niet geldt".

Uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande valt niet af te leiden dat de decreetgever met zekerheid ervan is uitgegaan dat de opheffing van de strafbaarstelling van "instandhouding" meteen het opleggen van herstelmaatregelen zou doen vervallen.

In het eerste voorstel van decreet, neergelegd op 10 februari 2003 (Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1566/1) werd bepaald:

- schrapping van de strafbaarstelling van de instandhouding, tenzij het misdrijf gelegen is in ruimtelijk kwetsbaar gebied of voorkomt op een limitatieve en nominatieve lijst van stedenbouwmisdrijven (art. 4);
- verplichting van meerwaarde als herstelmaatregel voor misdrijven "gepleegd vóór 1 januari 1995", tenzij het misdrijf voorkomt op de limitatieve en nominatieve lijst van stedenbouwmisdrijven (art. 5);
- een vermoeden van vergunning voor alle gebouwen opgericht vóór 31 december 1994 (art. 7).

Wanneer het ging over een bouwmisdrijf, *niet* gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied en *niet* voorkomend op de lijst, was de instandhouding niet strafbaar.

Toch ging de decreetgever uit van de mogelijkheid dat de meerwaarde werd opgelegd voor "misdrijven gepleegd vóór 1 januari 1995", dit zijn gebouwen opgericht vóór 1 januari 1995.

De toelichting bevestigt dit: Voor de op de lijst voorkomende misdrijven blijft instandhouding strafbaar, zodat de misdrijven niet verjaren en herstel door middel van de meerwaarde uitgesloten is. "Alle andere overtredingen worden maximaal geregeld door middel van het vorderen van een meerwaarde via een gerechtelijke procedure" (Parl. St. VI. Pari. 2002-03, nr. 1566/1, p. 5). Na betaling van de meerwaarde gold dan het vermoeden van vergunning (aldus de toelichting).

Voor bouwovertradingen na 1995 ging de decreetgever ervan uit dat de meerwaarde niet op zijn plaats was, tenzij in niet-kwetsbare gebieden en voor kleine overtredingen.

Dat zijn dus stedenbouwmisdrijven waarvoor de instandhouding niet langer strafbaar is.

Maar als de herstellvordering zou vervallen bij verval van de strafvordering m.b.t. het instandhoudingsmisdrijf, zou geen

herstelmaatregel meer mogelijk zijn voor alle gebouwen waarvoor de werken beëindigd waren begin 1998.

In het geamendeerde voorstel (Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1566/2, p. 6-7) werd de lijst geschrapt en werd een andere schamierdatum vooropgesteld, zijnde 1 mei 2000 (datum van de inwerkingtreding van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening).

De Raad van State maakte in zijn advies over deze kwestie geen bijzondere opmerking.

Integendeel, bij de bespreking van de vraag wat moet worden verstaan onder een vóór 1 januari 1995 gepleegd misdrijf, wees de Raad erop dat het gaat om voortdurende misdrijven, daarbij de vraag over het hoofd ziende of nog van voortdurend misdrijf kan worden gesproken indien de instandhouding niet langer strafbaar is (Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1566/4, p. 7, voetnoot 4).

Na het advies van de Raad van State is er voor het eerst sprake van overgangsmaatregelen:

Het amendement nr. 9 (dat dan de tekst van het decreet geworden is) bevat die "overgangsmaatregelen", die het advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid betreffen.

De toelichting bij het voorgestelde artikel 11 vat aan met de mededeling "Een aantal overgangsbepalingen waren over het hoofd gezien" (Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1566/5, p. 6).

De overgangsmaatregel m.b.t. hangende zaken werd als volgt toegelicht. "Voor de reeds lopende vorderingen, waarvoor nog geen vonnis of arrest is geveld, kan de rechter soeverein oordelen om al dan niet het advies in te winnen van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid."

Over de vraag wat er moet gebeuren met regelmatig ingestelde herstellvorderingen, wordt echter niets expliciets gezegd, ook niet tijdens de bespreking in de Commissie (Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1566/7, zie vooral p. 20-21) dat handelt over de "behandeling van de bouwmisdrijven tussen 1 januari 1995 en 1 mei 2000".

Indirect blijkt wel uit de "overgangsmaatregel" dat de "waarborg" voor zgn. "oude" bouwmisdrijven (vóór 1 mei 2000) precies gelegen was in de Hoge Raad voor het Herstelbeleid.

De minister verklaarde o.a.:

- "Voor de bouwmisdrijven die dateren van vóór 1 mei 2000 is een belangrijke rol weggelegd voor de Hoge Raad voor het Herstelbeleid" (Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1566/7, p. 22);

- *"bouwmisdrijven uit het verleden (moeten) op een objectieve en aangepaste wijze (...) worden behandeld, waarbij ook rekening wordt gehouden met de tijdsgeest binnen dewelke die bouwinbreuk werd gepleegd. (...). Retroactieve zaken zullen worden beoordeeld door de Hoge Raad voor het Herstelbeleid. Voor bouwmisdrijven vanaf 1 mei 2000 geldt in principe de nultolerantie" (Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1556/7, p. 23);*
- *"Het moet volgens de minister de ambitie van de decreetgever zijn om een streep te trekken onder het verleden (...). De Hoge Raad zal zich uitspreken over dossiers uit het verleden en moet daarbij instaan voor de nodige interpretatie en motivering en het opbouwen van een jurisprudentie terzake" (Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1566/7, p. 32).*

De indiener van het voorstel (Vlaams volksvertegenwoordiger P. LACHAERT) verklaarde ook, na te hebben uiteengezet dat een vermoeden van vergunning geldt voor constructies die werden gebouwd vóór de definitieve vaststelling van de gewestplannen: *"Er kunnen wel strafbare feiten zijn bij constructies die gebouwd zijn na de definitieve totstandkoming van de gewestplannen van het gebied waarin ze zijn gelegen. Voor de periode tussen 1977-1979 (definitieve vaststelling van de gewestplannen) tot 1 mei 2000 heeft het decreet een duidelijk doel voor ogen. Vanaf 1 mei 2000 geldt de zogenaamde nultolerantie" (Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1566/7, p. 24).*

Waar evenwel dit *"duidelijke doel"* niet nader werd geduid en zich dan ook de vraag zou kunnen stellen of dit al dan niet alleen de meerwaarde en de Hoge Raad voor het Herstelbeleid zou kunnen zijn, moet er toch uit deze besprekingen en voorbereidende handelingen worden vastgesteld dat er nooit uitdrukkelijk als doel werd vooropgesteld dat ook de herstellvorderingen zouden zijn vervallen.

Tijdens die besprekingen werd trouwens doorgedacht over een verbouwing van een woning in gewoon agrarisch gebied in 1973 waarbij, in strijd met de vergunning, 3 woongelegenheden i.p.v. één werden ingericht maar zonder wijziging van het bouwvolume. Geen ruimtelijk kwetsbaar gebied, geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder en geen ernstige inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften, dus geen strafbaarheid van de instandhouding.

Niettemin in dergelijke gevallen kan er een oplossing komen via de meerwaarderegeling ... (Parl. St. VI. Parl., 2002-03, nr. 1566/7, p. 34).

In de gegeven omstandigheden dient er op grond van art. 198 bis van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, waarbij de rechter de ingediende vorderingen voor inbreuken die dateren van vóór 1 mei 2000 alsnog kan voorleggen voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, te worden afgeleid dat de decreetgever *niet* heeft gewild dat regelmatig ingestelde herstellvorderingen, gegrond op een instandhoudingsmisdrijf, wegens het verval van de strafvordering eveneens zouden vervallen.

De in artikel 149, § 1, 1ste lid, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening bedoelde herstelmaatregelen hebben een civielrechtelijk karakter.

Zij strekken als bijzondere vorm van vergoeding of teruggave ertoe een einde te maken aan de met de wet strijdige toestand die uit het misdrijf is ontstaan en waardoor het algemeen belang wordt geschaad.

De opheffing van het strafbare karakter van het misdrijf van instandhouding ingevolge de wijziging van art. 146 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (invoeging van het 3de lid bij art. 7 Decr. VI. Parl. 4 juni 2003), heeft alleen het verval van de op dat misdrijf gesteunde strafvordering tot gevolg.

Bij ontstentenis van een anders luidende bepaling, brengt deze wijziging evenwel *niet* mee dat de instandhouding (die in de onderhavige kwestie strafbaar was in de periode waarin zij plaatsvond) *niet* langer de grondslag zou kunnen uitmaken van een herstellvordering.

In de gegeven omstandigheden, gelet op de voormelde data en in het bijzonder de voortdurende instandhouding van de inbreuk, kan er geen sprake zijn van de verjaring van de daarop gesteunde herstellvordering.

De dienaangaande door de geïntimeerde aangevoerde middelen falen naar recht en de beoogde prejudiciële vraag aan het Arbitragehof is in deze niet dienend.

De in die zin geformuleerde grieven zijn dan ook gegrond.

6. Betreffende de herstellvordering:

De ingediende herstellvordering heeft betrekking op een inbreuk die dateert van vóór 1 mei 2000.

Alvorens nader te oordelen komt het noodzakelijk voor het eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid in te winnen aangaande de te bevelen herstelmaatregel (evt. een meerwaardesom) in de zin van art. 198*bis*, 2de lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals hierna nader bepaald.

De Vlaamse Regering heeft overeenkomstig art. 9*bis* § 8 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de nadere regels vastgesteld met betrekking tot de werking en de organisatie van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid (*Besluit van de Vlaamse Regering van 23 april 2004, B.S. 24 mei 2004*).

Op 22 juli 2005 werden de voorzitter, de leden en de vaste secretaris van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid benoemd (*Besluit van de Vlaamse Regering van 22 juli 2005, B.S. 12 augustus 2005*).

Zoals voorzien door de art. 198*bis*, 1ste lid en 9*bis* § 5 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening werd door de Hoge Raad voor het Herstelbeleid het huishoudelijk reglement opgesteld en goedgekeurd door de Vlaamse Regering op 16 december 2005 (B.S. 13 januari 2006, p. 2414-2418).

De bepalingen met betrekking tot het eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, zoals bedoeld in de art. 149 § 1 en 153 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zijn aldus in werking getreden.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

recht doende op tegenspraak.

In acht genomen artikel 24 van de wet van 15 juni 1935.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en reeds in de navolgende mate gegrond.

Doet het bestreden vonnis teniet en wijst opnieuw.

Verklaart de vordering ontvankelijk.

Alvorens nader te oordelen:

Beslist dat de ingediende vordering wordt voorgelegd voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, zoals bedoeld in art. 198*bis*, 2de lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Beveelt dat daartoe, zoals voorzien in de art. 28 en 29 § 1 van het huishoudelijk reglement van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, goedgekeurd door de Vlaamse Regering op 16 december 2005, de vereiste stukken en gegevens aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid door middel van aangetekend schrijven zullen worden overgemaakt, zijnde minstens:

(1) een eensluidend verklaard afschrift van het onderhavige arrest waarbij met toepassing van art. 198*bis*, 2de lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de Hoge Raad voor het Herstelbeleid wordt geadieerd;

(2) een eensluidend verklaarde kopie van de dagvaarding d.d. 19 december 2003 houdende de herstellvordering, waarover het eensluidend advies wordt gevraagd;

Verstaat dat deze adviesaanvraag zal worden overgemaakt aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid op het volgende adres:

Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap

Hoge Raad voor het Herstelbeleid

Phoenixgebouw

Koning Albert II-iaan 19 bus 14

1210 Brussel

Telefoon: 02/553 17 93

Fax: 02/553 17 94

E-mail: info@hrh.vlaanderen.be

Verstaat dat de griffier daartoe het nodige zal doen op verzoek van de meest gereede partij.

Verwijst de zaak naar de bijzondere rol van deze kamer.

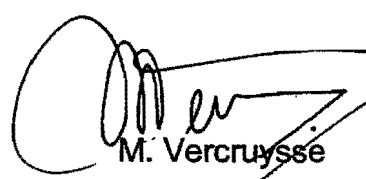
Houdt de beslissing over de kosten aan.

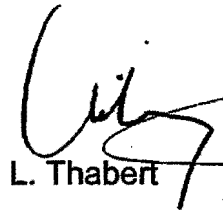
Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van het Hof van beroep te Gent, **negende kamer**, recht doende in burgerlijke zaken, op **twintig april tweeduizend en zeven**.

Aanwezig:

De heer M. Hanssens
De heer L. Thabert
Mevrouw M. Beerens
Mevrouw M. Vercruysse

Raadsheer, wn. voorzitter,
Raadsheer,
Raadsheer,
Griffier,

M. Vercruysse M. Beerens
Rep. nr.: 2007/ 2430

L. Thabert M. Hanssens

Aangeboden op 24 APR. 2007
Niet te registreren;
177/1:
De e.a. inspecteur,
M. CASSAN